

ƠN PHÙ HỘ TÔI ĐẾN TỪ THIÊN CHÚA LÀ ĐẲNG DỰNG NÊN CẢ ĐẤT TRỜI!

... Ngày 16-1-2014 Các Giám Mục Pháp phổ biến một tuyên ngôn liên quan đến cuộc tranh cãi về vấn đề kết liễu mạng sống. Trước một đề tài nghiêm trọng và đau thương như thế, Các Giám Mục Pháp cho rằng điều thiết yếu là phải bày tỏ lòng **tôn trọng sự sống** đối với tất cả những ai đang ở trong giai đoạn cuối cùng. Không cần phải chạy theo những cuộc chữa trị quá quyết liệt. Cũng không được phép nại đến việc phải giết chết bệnh nhân nan y. Nhưng đồng thuận với phương thức chăm sóc tạm thời gọi là hòa hoãn. Cần phải nêu cao tình liên đới gia đình và xã hội đối với các bệnh nhân.

Sau đây xin giới thiệu chứng từ của **bà Monica một nữ bệnh nhân đang ở giai đoạn cuối đời**. Bà lâm trọng bệnh cách đây gần đúng 10 năm. Hồi ấy bà chưa bước vào tuổi 50. Nói thế để nhấn mạnh rằng cuộc chiến đấu sống còn và lòng can đảm đương đầu với bệnh tật quan trọng như thế nào. Xin nhường lời cho bà Monica.

Tôi không bao giờ quên cái ngày nhận kết quả khám nghiệm. Chính vị bác sĩ gia đình gọi tôi đến và nói:

- Tôi đã giữ một chỗ cho bà nơi trung tâm chữa trị bệnh ung thư ..

Câu nói rõ ràng không úp mở. Có lẽ nhờ vậy mà tôi không nuôi ảo tưởng. Cuộc chữa trị bắt đầu ngay và có vẻ gây hiệu quả tốt. Bởi vì trong vòng 4 năm không thấy chứng bệnh tái phát. Nhưng rồi tôi lại lâm trọng bệnh và lần này thì tôi biết rõ là mọi phương thức trị liệu đều vô hiệu. Không có hy vọng đảo ngược tình thế.

Rất may là ngay từ đầu tôi sống cơn bệnh cùng với hiền phu tôi. Thật ra câu chuyện không mấy dễ dàng và đơn giản. Cái chết và bệnh tật, nhất là bệnh nặng, là những đề tài thường bị dấu nhem trong một xã hội vật chất, tục hóa chỉ thích nghĩ đến những chuyện khác. Do đó người ta không muốn nói với bất cứ ai kể cả với gia đình và những người thân yêu. Phần tôi, tôi quan niệm khác. Tôi nghĩ rằng đứng trước một vấn đề sinh tử thì cần phải chia sẻ.

Dẫu vậy, cũng phải mất đến mấy ngày trời .. Tôi phải phấn đấu dữ dằn lắm và phải đợi chờ một thời điểm thích hợp để loan báo tin không lành. Bởi vì lúc ấy tôi là bà mẹ trẻ với đứa con còn thơ. Ý tưởng rồi đây con mình sẽ mồ côi mẹ đủ làm cho con tim tôi đau nhói. Nhưng rồi tôi đã thắng vượt tất cả để nói chuyện với hiền phu tôi. Và chúng tôi cùng chấp nhận. Tôi chỉ gặp khó khăn với thân mẫu tôi thôi. Làm sao để báo tin buồn? Mẹ tôi không muốn nghe nói đến. Tôi cũng đâu có muốn như vậy. Nhưng chính tôi chịu bệnh chứ đâu phải mẹ tôi!

Tiến gần đến sự chết là biến cố mà mỗi người trải qua một mình. Đúng thế. Nhưng một mình không có nghĩa là hoàn toàn cô độc. Mỗi người cần có một điểm tựa, đặc biệt khi con đường trở nên gồ ghề khó đi. Đối với tôi thì điểm tựa đầu tiên là gia đình. Tiếp đến là bạn bè. Sau cùng là sự trợ giúp và chăm sóc của bác sĩ và y tá.

Thế rồi tôi phải làm quen với sự cô đơn. Một mình nằm trên giường bệnh. Rất may tôi là tín hữu Công Giáo. Với tư cách là tín hữu Công Giáo, tôi luôn luôn để cho tâm trí được chiếm hữu bởi THIÊN CHÚA. Tôi cầu nguyện cùng THIÊN CHÚA. Tôi không còn sợ hãi nữa. Trước đây tôi rất lo sợ. Bây giờ thì không. Thời gian nằm trên giường bệnh dạy tôi hiểu rằng:

- THIÊN CHÚA Nhân Lành không muốn cho tôi được khỏi bệnh thể xác. Ngài muốn cho tôi khỏi bệnh cách khác.

Vậy chỉ còn một giải pháp là phải tuân phục thánh ý THIÊN CHÚA.

Có người đặt câu hỏi:

- Bệnh nhân nan y thì còn có thể hoạch định dự án gì cho cuộc đời không, khi mà người bệnh biết rõ thời gian sống còn thật mong manh, khi mà sức lực mỗi ngày một hao mòn, khiến phải giới hạn tối đa các chọn lựa?

Đối với tôi, với kinh nghiệm của tôi, với tư cách là tín hữu Công Giáo đặt trọn niềm tin nơi THIÊN CHÚA, tôi xin trả lời rõ ràng:

- Chỉ đơn giản sống thôi! Sống với trọn nghĩa sống. Sống không cầu kỳ, không rắc rối gì ráo trọi! Dự án của tôi là sống. Sống lâu năm và sống thoải mái hạnh phúc bao nhiêu có thể! Thế thôi!

... Tôi ngược mắt nhìn lên rặng núi, ơn phù hộ tôi đến tự nơi nao? Ơn phù hộ tôi đến từ THIÊN CHÚA là Đấng dựng nên cả đất trời. Xin Đấng gìn giữ bạn đừng để bạn lỡ chân trật bước, xin Người chớ ngủ quên. Đấng gìn giữ Israel, lẽ nào chộp mắt ngủ quên cho đành! Chính Chúa là Đấng canh giữ bạn. Chính Chúa là Đấng vẫn chở che. Người luôn luôn ở gần kề. Ngày sáu khắc, vàng ô không tác họa, đêm năm canh, vành nguyệt chẳng hại chi. Chúa giữ gìn bạn khỏi mọi điều bất hạnh, giữ gìn cho sinh mệnh an toàn. Chúa giữ gìn bạn lúc ra vào lui tới, từ giờ đây cho đến mãi muôn đời (Thánh Vịnh 121(120)).

("Église en Loire-Atlantique", Le mensuel des Catholiques du diocèse de Nantes, No 37, Avril 2014, trang 17)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt